

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK
3.Kf.650.143/2013/4.

A Fővárosi Törvényszék a

által képviselt **MTM-SBS Televízió Zrt.**

felperesnek a

jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Média- és Hírközlési**

Hatóság Médiatanácsa (1088 Budapest, Revcizky utca 5.) alperes ellen műsorszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. február 26. napján kelt 3.K.28.480/2013/2. számú ítélete ellen a felperes 3. sorszám alatt bejelentett fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak – az adóhatóság külön felhívására 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A médiaszolgáltató felperes (a továbbiakban: felperes) a 2011. szeptember 13-án 06 óra 55 perc és 08 óra 53 perc között sugárzott „Mokka” című műsorszámában az Elhurcolva című amerikai filmről sugárzott összeállítást, ebben levetítette a hazai bemutatás előtt álló filmalkotás hivatalos reklámját, majd az ezt követő rövid beszélgetés alatt a műsorvezető úgy nyilatkozott, hogy ezt a filmet „tuti” megnézi.

Az alperes a 2011. december 14-én hivatalból indított, majd 2012. január 18-án a burkolt kereskedelmi közlemény közzétételének tilalmára vonatkozó rendelkezés megsértésének vizsgálatára kiterjesztett hatósági eljárás eredményeként hozott 415/2012. (II.29.) számú határozatában egyebek mellett megállapította, hogy a felperes megsértette a burkolt kereskedelmi közlemény közzétételét tiltó – a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 20. § (3) bekezdésében foglalt - törvényi rendelkezést, ezért felhívta a felperest, hogy a határozat közlését követően tartózkodjék a jövőbeni

jogsértésektől. A médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 203. § 4. és 20. pontjára hivatkozással kifejtette, hogy összhatását tekintve a szegmens a filmalkotás megtekintésére ösztönzött, ehhez illeszkedett az, hogy a célközönséghez tatózó beszélgetőtársak, valamint a műsorvezető is kijelentette, hogy biztosan megnézik a filmet, ami közvetett felhívásként volt értelmezhető. A bemutatás kereskedelmi célokat szolgált, a reklám bejátszása közvetlenül népszerűsítette a filmet. A jogsértésre tekintettel az Mttv. 186. § (1) bekezdésében rögzített figyelmeztetést, illetve a jövőbeli jogsértéstől való tartózkodásra történő felhívást alkalmazta.

Az alperes határozatának megváltoztatása, a jogsértés és a szankció mellőzése iránt előterjesztett keresetet az elsőfokú bíróság elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy a műorszám megítélése szempontjából közömbös, hogy az adott műorrészletért, a kereskedelmi közleményért a felperes kapott-e ellenértéket vagy sem. Hangsúlyozta, hogy a műorszám kereskedelmi célokat szolgált, mert közvetlenül népszerűsítette a filmet, a bejátszás a film megtekintésére ösztönzött, és egyértelműen a figyelem és az érdeklődés felkeltését szolgált a műsorvezető azon nyilatkozata, hogy ő „tuti” megnézi a filmet. A népszerű műsorvezetők példaképként elfogadása, véleményének akceptálása jellemző az adott korosztály idősebb rétegére, így ez az attitűd erősíthette a szolgáltatás igénybevételére ösztönző hatást. A megtévesztés a látszólagos kulturális jelleg mögött húzódó gazdasági attitűdben nyilvánult meg. Nem fogadta el azt a felperesi álláspontot, hogy egy kulturális esemény ismertetéséről volt szó gazdasági mozzanat nélkül, mert ilyen értelmezés esetén egyetlen olyan kulturális eseményre sem terjedhetne ki az Smtv. 20. § (3) bekezdésének hatálya, amely együtt jár valamely gazdasági mozzanattal.

Az elsőfokú bíróság ítéletének elsődlegesen megváltoztatása, a közigazgatási határozat részbeni, a burkolt kereskedelmi közleményre vonatkozó részében történő megváltoztatása, a jogsértés mellőzése, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása iránt a felperes élt fellebbezéssel. Kereseti érvei fenntartása mellett hangsúlyozta, hogy csak az a közlemény minősül burkolt kereskedelmi közleménynek, amelyet ellenszolgáltatás fejében tesznek közzé. Az ellenérték nélkül közzétett bármely közlemény nem minősülhet kereskedelmi közleménynek, az csak burkolt reklámnak minősülhet. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, mi alapján jutott arra a következtetésre, hogy a szegmens a reklám bejátszásával a film megtekintésére ösztönzött. A kulturális témájú beszélgetés során bejátszott filmrészlet a beszélgetés szerves részét képezte, nem irányult a szolgáltatás igénybevételének előmozdítására. Utalt a Fővárosi Ítéltábla egy eseti döntésével összefüggésben arra a bírói gyakorlatra, hogy egy kulturális eseményről szóló tájékoztatás nem tekinthető burkolt reklámnak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és költséget kért. Kifejtette, hogy az Mttv. 203. § 4. pontjának helyes értelmezése szerint az ellenértéket nélkülöző kereskedelmi közlemény is burkolt reklámnak minősülhet. A reklám a kereskedelmi közlemény egyik típusa. Annak célja áru, szolgáltatás, vagy arculat közvetlen vagy közvetett népszerűsítése, azt a célt szolgálja, hogy vásárlásra, szolgáltatás igénybevételére ösztönözze a közönséget. Az alperesnek azt kellett vizsgálni, hogy a műorrész a kereskedelmi közlemény célját szolgált-e, úgy, hogy a felperes ezt nem jelezte a közönség felé. A műorrész kereskedelmi célokat szolgált, közvetlenül népszerűsítette a filmet, annak megtekintésére ösztönzött. Az a beszélgetés foszlány, hogy biztosan megnézik a filmet, közvetett felhívásként volt értelmezhető.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül. A fellebbezés az elsőfokú ítéletnek kizárólag a burkolt kereskedelmi közleményre vonatkozó rendelkezését támadta.

A rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény értelmező rendelkezése definiálta a burkolt reklám fogalmát akként, hogy burkolt reklámnak tekinthető az a műsorszám vagy műsorszámon belüli tájékoztatás, amely semleges információ látszatát keltve ösztönöz áru vásárlására, vagy szolgáltatás igénybevételére, vagy bármely más üzleti magatartásra. Sem az Mttv., sem az Smtv. értelmező rendelkezései között a burkolt reklám önálló fogalom meghatározásként nem szerepel, ezért az értelmező rendelkezések az Rttv. szabályaihoz képest nem tartalmaznak olyan precíz megállapítást, amely segítene a jogértelmezésben, a burkolt reklámnak a burkolt kereskedelmi közleménytől való elhatárolásában. Az Smtv. a burkolt kereskedelmi közlemény közzétételét tiltja, a kereskedelmi közlemény egyik formája a reklám, így a burkolt kereskedelmi közlemény közzétételének tilalma a burkolt reklám közzétételét is tiltja.

Az Mttv. értelmező rendelkezéseit a 203. § tartalmazza. Ennek 4. pontja definiálja a burkolt kereskedelmi közlemény, míg 20. pontja a kereskedelmi közlemény fogalmát. Ez alapján megállapítható, hogy minden reklám kereskedelmi közlemény, de nem minden kereskedelmi közlemény reklám. A kereskedelmi közlemény célja saját gazdasági tevékenységet folytató természetes vagy jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság árujának, szolgáltatásának, vagy arculatának közvetlen vagy közvetett népszerűsítése. Az ilyen tartalmak velejárója a fizetés vagy hasonló ellenszolgáltatás. A reklám az Mttv. 203. § 59. pontja szerint olyan - műsorszámnak minősülő - közlés, tájékoztatás, illetve megjelenítési mód, amely valamely birtokba vehető forgalomképes ingó dolog, - ideértve a pénzt, az értékpapírt és a pénzügyi eszközt, valamint a dolog módjára hasznosítható természeti erőket, - szolgáltatás, ingatlan, vagyoni értékű jog értékesítésének vagy más módon történő igénybevételének előmozdítására, vagy e céllal összefüggésben a vállalkozás neve, megjelölése, tevékenysége népszerűsítésére vagy áru, árujelző ismertségének növelésére irányul. A burkolt kereskedelmi közlemény olyan közlemény, amelynek közzététele természetét tekintve megtéveszti a közönséget. Ez lehet más, burkolt kereskedelmi közleménynek tekintendő médiatartalom, de lehet burkolt reklám is. Ez utóbbinak nem feltétele e minősítés esetén az ellenérték fejében történő közzététel. Ez okból az alperesnek vizsgálnia kellett, hogy a nem vitatottan nem ellenszolgáltatás fejében közzé tett, kereskedelmi közlemény célját tekintve a reklám feltételeinek megfelel-e.

Helyesen értelmezte a felperes, a burkolt kereskedelmi közlemény fogalmát a fentiek szerint. Egyetértett azzal a másodfokú bíróság, hogy az alperesnek azt kellett vizsgálnia, hogy a kulturális programajánló a reklám elemeinek megfelel-e. A határozatból megállapíthatóan az alperes vizsgálta, hogy a reklám törvényi tényállásában foglalt elemek jelentenek-e a műsor részben. Az elsőfokú bíróság ehhez képest értékelte érdemben a közzétetteket, érveit a másodfokú bíróság elfogadta arra nézve, hogy a médiatartalom a reklám elemeit hordozta, mert olyan tájékoztatást tartalmazott, amely szolgáltatás igénybevételét előmozdította, közvetlenül népszerűsítette a hazai bemutató előtt álló filmet, ezért az ellenszolgáltatás folyósítása – a perben ennek hiánya nem volt vitás a felek között - nem volt feltétel a jogsértés megállapításához.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, fellebbezett részét a fenti indokbeli kiegészítéssel a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1); (2) és 79. § (1) bekezdése értelmében kötelezte az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdésének b) pontja, a 46. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerinti illeték viselésére.

Budapest, 2013. november 12. napján

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke,
Dr. Szőke Mária s.k. bírő

Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. előadó bírő,